

Radka Třeščíková

bábovky

motto

román

bábovky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Radka Třeštíková

bábovky – e-kniha

Copyright © albatrosmedia, 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Radka Třeštíková

bábovky

Praha 2016

Mámě

© Radka Třeštíková, 2016

Cover © Radka Folprechtová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-267-0604-5

ISBN e-knihy 978-80-267-0636-6

Rebeka

Rebeka

Otevřu dokořán okno v malém obývacím pokoji, čímž opticky celou místnost o něco zvětším a především tady trochu vyvětrám, rychle, protože venku je pod nulou, konec ledna, nejvyšší čas na první porušená předsevzetí. Na jeden zakázaný telefonát. Na jednu zakázanou lásku. Nebo aspoň na jednu cigaretu, jenže cigareta je to poslední, na co mám teď chuť, přestože parapet po prosněžené noci připomíná nadýchanou pěnu na cappuccinu a u kávy já kouřím vždycky. Zkouším do té pěny namalovat srdíčko, protože to se tak v kavárnách dělá, ale sníh je zmrzlý, takže namísto srdce je jen divný trojúhelník, co se vysmívá všem kýčům a mně nejvíc. Smážnu ho dlaní, jako když lžičkou zamíchám kafe, které jsem před chvílí vylila do dřezu, už ani to kafe mi nechutná a ty dlaně mě zebou. Rychle si je dám před ústa a pomalu do nich dýchnu, cítím, jak se po zmrzlých ulicích osudu znovu rozlévá příjemné teplo, až pak si všimnu, že na mě z protější střechy zírá vrána. Nevím proč, ale z vran je mi vždycky smutno, přitom to ani není vrána, je to havran, říkal Martin.

Zavřu okno a otočím se zpátky do pokoje, kterému sice říkám obývací, ale spíš jen proto, abych nějak ospravedlnila v podstatě neospravedlnitelnou kupní cenu, za kterou jsem si – nevím proč – pořídila malou ložnici s ještě menší kuchyní. Hned vedle kredence jsem si nechala udělat malou knihovnu na míru, truhlář se trochu divil a pořád se mě ptal, jestli do těch poliček hodlám dávat hrníčky, skleničky a tydlecty serepetičky, abych jako správně vyměřil hloubku, rozumíme si? Nerozumíme, já tam chci dávat knihy! A pak ten chlapík, co přivezl televizi, prej, kam s tím madam? No přece sem, hned vedle lednice. Když ve svém improvizovaném obýváku natáhnu nohy, dotknu se palcem komody v chodbě, a když natáhnu ruku, v klidu zapnu troubu, ale já žádnou troubu nemám. Nevařím a na Bun Bo Nam Bo v krabičce jídelnu nepotřebuju, proto mám místo stolu zásobu dřevěných hůlek a dvoumístnou pohovku, na kterou se teď posadím, mám totiž dojem, že bych se měla aspoň pokusit o jakési vnější pohodlí, když uvnitř mě se všechno svírá a tlačí, jak malíčky v nových lodičkách.

To je kůže, to prý povolí.

Jen aby.

Proč jsem si je vlastně koupila? Proč věřím prodavačce, která má permanentní make-up a místo obuv říká botičky? Proč si v životě tak často sama ubližuju? Opakuju stejné chyby a pak se upřímně divím, že to znovu bolí úplně stejně, ale neumím z toho kolotoče vystoupit, jednoduše proto, že ještě nechci. Připlácím si za další jízdu a potom zvracím. Ozve se spláchnutí,

ale v něm žádná symbolika není, spíš náznak toho, že se věci změní. Vrátím se na pohovku a za záda si dám pošťář. Obojí – rozkládací pohovku Vilasund i polštáře Bufflig – jsme s Martinem vybírali v IKEA, už to bude rok, už tři, co jsme spolu. To s tím zdánlivě vůbec nesouvisí, a přitom to s tím souvisí strašně. S tou bolestí. S tím zmatkem. Se vším.

Platit chce on. Prý se na té pohovce stejně budeme válet spolu, ale já ho u pokladny odstrčím stranou. Na svojí pohovce se budu válet, s kým budu chtít. Martin se zatváří a já se taky zatvářím, a pak to necháme být, protože prodavač nás nervózně sleduje – tak co bude? – a Martinovi zavolá Karolína. To já vždycky poznám, když volá ona, protože Martin znervózní.

„Ahoj, Káji.“

Káji? Nemůže jí říkat Karolíno aspoň teď, když stojím těsně vedle něj? Teď, když naše paže odděluje jen trocha vaty v bundě? Teď, když se to vůbec nehodí?

Sleduju, jak si pravou rukou odhrne světlé vlasy dozadu z čela a chvíli ji tam podrží ve zvláštní nerozhodnosti, co udělat teď anebo co říct, jakou lež, aby to aspoň zčásti byla pravda, protože není nutné lhát víc, než nutné je.

„Já jsem teď v IKEA,“ řekne nakonec tak prostě a suše a přitom na mě mrkne. No jasně, jedeme v tom spolu. Jsme přece dva. Dva na lásku, co mi akorát ubližuje, ale on se tím zjevně baví. Dělán, že neslyším, jak s Karolínou mluví, tak nepřírozeně mile, až je to

podezřelé, teda mně by to podezřelé bylo, kdybych byla Martinova manželka, ale Karolíně to zjevně podezřelé není. Chce, aby Martin koupil vonné svíčky a úložné boxy do skříní a pod postel. Martin Karolíně všechno poslušně odkýve a nakonec prohlásí, že se uvidí doma. Mobil strčí do kapsy a tváří se, jako že nic. Já se tvářím jako že něco, jako že moc!

„Co je zase?“ diví se Martin a malinko rozhodí rukama, čímž ten svůj upřímný údiv ještě umocní. Nic nepředstírá, nic nehraje, on se tomu diví vážně úplně vážně.

„Nic.“ Sevru rty.

Vezme mě kolem ramen a něžně políbí někam do vlasů. „Promiň, musíme se ještě vrátit.“

Jistěže musíme. Musíš koupit těch pár serepetiček, ať máš čím omluvit svoji nevěru. Pár minut a pár stovek navíc za žhavý sex na studené kuchyňské lince, protože tu pohovku sice dostrkáme nahoru, ale tolik času, abychom ji rozbalili a složili, tolik už na mě nemáš. Lhostejně pokrčím rameny, ale cestou k autu s ním nemluvíme. Tak nějak na protest, a proti čemu vlastně? Vždyť Martin je ženatý pořád, ne jen tehdy, když mu Karolína zrovna zavolá a nabourá se do našeho mileneckého domečku postaveného z párátek v restauraci při tajných večeřích. V tichosti naložíme pohovku do multivanu, který si Martin půjčil v práci, a pak se pořád ještě beze slov poslušně vracíme pro svíčky s vůní vanilky (Karolína je zbožňuje) a úložné boxy v bílé barvě, protože černou Karolína v domě nesnáší. Jsem neustále tři kroky za Martinem, mám totiž pocit, že jeho přítomnost po mém boku by teď

ze mě udělala ještě větší mrchu, on se u vchodu otočí a navrhne, že tedy půjde napřed.

Jdi někam.

O chvíli později hledám na hromádce boxů tu správnou velikost v té správné barvě a myslím přitom na to, že bych měla v ložnici klidně vymalováno i načerno, jen kdyby ten chlap, co v ní spí, mi byl věrný, ale tohle je tenký led a na něm já nechci bruslit, já jsem ten důvod, proč pod jejich manželstvím ta zmrzlá voda praská, a tak tam prostě stojím, vybírám ty boxy a nejradši bych s tím švihla a utekla pryč, někam strašně daleko od Martina, od Karolíny, od svých výčitek a špatného svědomí zabaleného do lesklého papíru z tajností a převázaného mašlí zakázané touhy, ale když se ohlédnu, tak Martina uvidím a ten jeden pohled stačí k tomu, aby mi v té citové propasti bylo najednou zas trochu hezky. Martin se na mě usměje, mávne tou svíčkou na znamení, že už ji našel, a přinese mi kytku, co na tom, že je umělá.

„Díky.“

Martin se nakloní k mému uchu a zašeptá: „Mám na tebe chuť.“

Žádné miluju tě nebo aspoň mám tě rád, stal se ze mě obyčejný párek v rohlíku dole v přízemí za deset korun. Martin si dá rovnou dva, já žádný, protože mě chuť na všechno přešla už u papírových krabic, ale tu fialovou gladiolu, co mi dal, tu si chci nechat, snad že se mi bude hodit k prostírání, snad právě proto, jenže ji nakonec zapomenu v té tašce se svíčkama, tak nic, tak třeba příště.

V autě zapnu rádio a dívám se z okýnka na mladý

pár, co právě odjíždí z parkoviště domů, než nasedli, tak se letmo políbili, ale možná že ve skutečnosti to žádný pár není a není žádné jejich společné doma, možná je to taky jen milenka a nevěrný manžel, co jí za chvíli v bytě smontuje noční stolky, oba dva, i když by vlastně stačil jen jeden.

Martin mi položí pravou ruku na stehno a stiskne, asi abych se už nezlobila, a málem kvůli té nepozornosti srazí nějakou babku na přechodu. „Karolína do IKEA chodit nemůže, to přece chápeš,“ řekne, když prudce zabrzdí.

Chápu. Chápu, že ji to dětské oddělení vždycky strašně rozhodí. Všechny ty postýlky, peřinky, židličky, ručníčky, hrnečky, hračky jak pro blbečky a laciné pokusy o roztomilé plyšové něco, co ve mně spíš vzbuzuje odpor anebo ani to ne, je mi to jedno, ale ona už má jasnou představu toho, jak by měl dětský pokojík vypadat, už má dokonce vybraný i nábytek, samozřejmě, že ne v IKEA. Samozřejmě, když IKEA je vyhrazená pro milenky. Moje dítě dostane pyramidu z dřevěných kroužků Mula za 149 Kč a basta. Natáhnu se, abych zesílila rádio, protože Martin mi to všechno znovu vysvětluje a já tohle poslouchat nechci, já přece dávno vím, že Karolína by hrozně chtěla děti a že Martin děti v podstatě nesnáší, a vlastně je to jedno, protože je spolu zjevně mít nemůžou, i když se o to snaží už bůhvíjak dlouho. Při slově snaží si je pokaždé představím v nějaké konkrétní sexuální pozici, tedy pokaždé si je představím v pozici na misionáře, protože to je jediná pozice, kterou Martinovi dokážu odpustit, tma, ticho, dvě minuty, šup sem, šup

tam, ale i tak je mi z té představy pokaždé špatně. Jak by asi bylo Karolíně, kdyby se dověděla o pozicích, ve kterých se já tak často ocitám s Martinem? Kdyby slyšela, jak hlasitě křičím? Stáhnu okýnko a zhluboka dýchám, mám pocit, že budu zvracet.

Martin se na mě otočí. „Jsi zelená jak přehoz Indira.“

Idiot.

Ptá se, jestli jsem v pořádku, jestli mi nemá někde zastavit. Pak se podívá na hodinky, tak ne, zastavit mi nemůže, už tak přijde domů hrozně pozdě, aspoň mě tedy požádá, ať mu nezbleju interiér, a s podivným zachechtáním – jako by si na to zrovna teď vzpomněl – mi mírníks týrníks oznámí, že kdyby Karolína jednou přeci jen měla dítě a byla by to holčička, tak by se jmenovala Rebeka. To jméno si Karolína prostě zamilovala.

„Cože?“

„Sranda, vid’?“

„Sranda?“

Stáhnu okýnko ještě o něco níž, hlavu už mám úplně venku, to přece není možné, aby se to dítě jmenovalo jako já, jenže Karolína o mojí existenci vůbec nic netuší, tak jak jí to má Martin vysvětlit, že Rebece prostě ne. Rebeka, to je tajné číslo v mobilu uložené pod jménem kolegy z práce, to jsou pravidelné pátky večer po tenise a sobotní dopoledne místo bazénu, to je znamínko pod levým nadrem a vagina, co voní a chutná jako bábovka, aspoň Martin to vždycky říká, Rebeka, to je ovocný fresh po sexu, protože máma Rebece koupila k Vánocům odšťavňovač, Rebeka není

jméno pro dítě, ne pro Martinovo, jenže co má Martin dělat? Nic, a proto nic nedělá, jen se tomu směje a já si přitom znovu uvědomím, že mu pořád chybí ta pětka vpravo nahoře, to je dost hrůza, ale jemu je to celkem jedno, anebo ne, jedno mu to není, ale jeho strach ze zubařů je tak velký, že se o tom ani nesmíme bavit. Vlastně nevím, co mi vadí víc, jestli to, že nemá zub, anebo to, že je posera.

„Nemůžeš jí to jméno nějak vymluvit?“ zeptám se, když se se mnou Martin doma loučí. Rychlý polibek na tvář, jak tetě k narozeninám, přitom ještě před chvílí byl ve mně, a když se udělal, zahuhlal, že mě miluje. Vím, že se to nepočítá!

„Můžu to zkusit, ale Karolína už je rozhodnutá, už to jméno vyšila na zavínovačku.“

„Ona se zbláznila?“

„Trochu. Nechci ji teď moc dráždit, minule jsem ji přistihnul s polštářem pod tričkem.“

„To je šílený.“

„To je. A teď si představ, že zničehonic přijdu do kuchyně, kde Karolína zrovna krájí nějakou zeleninu k obědu, a řeknu, hele, Karolíno, Rebeka je moje milenka, tak se naše dcera prostě jmenovat nemůže, vyber jiné jméno, předělej tu výšivku a schovej ten nůž, buď tak hodná.“

Mám chuť si od Karolíny ten nůž půjčit a píchnout s ním Martina přímo do srdce, jen abych zjistila, jestli nějaké má, jestli ho nedrží při životě jen cynis-

mus a pitomé vtipy, anebo mu aspoň zavolat, jenže o víkendu jsou telefonáty zakázané, to je pravidlo vztahu se ženatým mužem, jedno z mnoha. Nervózně v prstech obracím růžovou krabičku a přemýšlím, jestli nemám počkat, až tady bude Martin se mnou, vydržím to do pátku? A týká se tahle záležitost nás obou, anebo si s tím vším musím poradit sama, když spolu v podstatě nechodíme, když spolu nikdy chodit nebudem? Nemůžem, nejde to, karty už jsou rozdané, to že teď s nima znovu míchám, to se prostě nedělá. Odložím krabičku na miniaturní konferenční stolek a jdu si uvařit čaj. Černý, protože jiný doma nemám, ale udělám si ho slabý, tím snad nikomu neublížím. Naliju vodu do rychlovarné konvice, zapnu ji a přitom mě napadne, že někomu ublížím určitě, ozve se cvak cvak a vypadnou pojistky.

Kurva.

Chvíli se rozhlížím kolem sebe a potom projdu celý byt – to netrvá dlouho – hledám dvířka s namalovaným bleskem, ale žádná tady nejsou, tak kde jsou? Kdo viděl dívku něžnou jít ráno k náměstí, šla vrátit výhru, zamknout bránu ke štěstí, pořád ještě si zpívám, když v pyžamu vylezu ven na chodbu a vzápětí se zas vrátím do bytu. Uvažuji nad tím, že Martinovi přece jenom zavolám, sice vysloveně nehoří – když hoří, volat můžu – ale urgentní situace teď nepochybně nastala, to přece musí i Karolína chápat, že je oheň na střeše. Zamyšleně se dívám na mobil a poslouchám tupé rány, co se ozývají seshora, v tom nerozhodném tichu zní jako tlukot mého srdce, ale ve skutečnosti jsou to rány míčem do podlahy. Budou se ozývat celou

neděli, bez ohledu na to, kolikrát půjdu zabouchat na sousedovy dveře, aby ten jeho ribjonok už konečně přestal. Pažálusta! A teď navíc ty pojistky k tomu, to mě všechno tak sere.

„Ticho!“ zakřičím do místa na stropě, kde už je znatelná díra od smetáku s dlouhou násadou, jako by vůbec mělo smysl tam nahoru pořád mlátit, stejně mě nikdo neslyší a ticho rozhodně nebude, ale když nic jiného, tak se mi uleví, ještě ten výkřik třikrát zopakuju a pak toho nechám, protože na mě zabouchá souseď zleva.

Ty mi dej taky pokoj, prosím tě.

Odložím mobil, rychle se převleču a vyběhnu schody o patro výš. Dveře mi otevře atěď toho ribjonka.

„Dobryj děň.“

„Dobryj. Elektryna něfunkčna,“ oznámím mu rovnou a doufám, že to správně pochopí jako žádost o pomoc.

„Što?“ zeptá se on, takže zjevně nepochopil nic. Ukážu prstem dolů, směrem ke svému bytu, a znovu mu oznámím, že mi nefunguje elektřina, netuším totiž, jak se řeknou rusky pojistky, natož vyhozené, řeknu mu to teda aspoň česky se silným ruským přízvukem a celá se u toho zatřesu, jako po ráně elektrickým proudem, atěď se otočí a zavolá Mášo! To bude asi jeho manželka, pomyslím si a oba na ni čekáme, ale místo ní přiletí nakonec jen basketbalový míč. Rus se usměje – zjevně mu to udělalo radost – obratně ho zachytí a začne s ním driblovat o podlahu, je normální? Kašlu na pojistky, ukazuju na ten míč a důrazně vrtím hlavou, buch buch, něť,

nět, to musí pochopit i debil, že se to rozléhá po celém baráku.

„Što?“ zeptá se atěc znovu a dívá se přitom na mě tak, jako bych z nás dvou byla větší blázen právě já, pak se ozve z bytu příšerný dětský výkřik, mám pocit, že si ten ribjonok musel zlámat snad všechny kosti v těle, ale atěc je v klidu, aniž by ustal v driblování, odchází to někam dozadu řešit a na mě zapomene. Poraženě se tedy vrátím domů, hledím do své malé předsíně a přemýšlím, jestli se sem vůbec vejde ta hromada dětských věcí, kterou mají nahoře – odrážedlo, kočárek, boby, nočník, sněhule, oteplovačky, autíčka, vlaky, všechny ty saky a paky, a pak na to přijdu, nevejde, a taky přijdu na to, že pojistky jsou ukryté v jedné části vestavěné skříně, no hurá.

Uvařím si čaj, sednu si zpátky na pohovku a letmo zkontroluju hodiny na zdi, které přivrtal Martin, ale vrtačku jsem musela sehnat já, přece ji nebude odnášet z domova, to by prej Karolíně těžko vysvětlil, tomu musím rozumět a já tomu v podstatě rozumím, akorát nevím, proč je nepověsil o něco výš a o kousek víc vpravo. Neměla jsem ho poslechnout, když říkal, že takhle je to dobrý, měla jsem si to udělat po svém a byly by přesně uprostřed. Vteřinová ručička se posune o kousek výš, je opravdu možné, že takhle dlouho dnes trvá jedna jediná minuta? Že najednou tikají ty hodiny tak strašně pomalu? Že se čas někdy tak příšerně vleče a potom tak hrozně letí, když jsem s ním?

„Musíš domů,“ pobízím ho, a dokonce ho přitom odstrčím z pohovky. Už je rozbalená i složená, v ložnici stojí nová šatní skříň, na zemi leží nový běhoun, v kredenci je vyskládané nové nádobí, na oknech visí nové závěsy a na stropě nový lustr. Ostatní zůstalo samozřejmě při starém.

„Mazej!“

Jako bych snad byla nějaký strážce jeho včasné docházky. Jako by mi snad záleželo na tom, aby mu nevychladl teplý řízek z tofu. Aby se Karolína nezlobila. Aby neprošvihnul její pravidelnou ovulaci nebo tak něco, ale v ovulaci prý problém není, to říkal doktor.

„Já bych si ještě docela zaplavala,“ řekne Martin a znovu mi stáhne kalhotky, které jsem si před chvílí oblékla.

„Nech toho, namoč si plavky a jdi,“ řeknu já a on opravdu jde. Slyším, jak do umyvadla teče z kohoutku voda, a potom šramot v předsíni.

„Tak zase v pátek, jablíčko.“

Ani se neptá, prostě mi to oznamuje a já se těším, až ho příště zas uvidím, až mu po sexu odšťavním další ovoce a on řekne, tak zase v sobotu, hruštičko, nebo co já vím, co zrovna za ovoce bude v akci, protože kupovat ho za plnou cenu, to se do odšťavňovače nevyplatí, když se toho nejmíň polovina pak vyhodí do koše. Ale je to zdravé a máma má radost, že ho používám, všechny ostatní dárky jsem buď vyměnila, nebo strčila někam dozadu pod postel. Soupravu

z ovčí vlny, masážní strojek, indukční plotýnku, čínskou lampu, přenosný přímotop, protože jsem ještě nepřišla na lepší místo, kam ho přenést, a sadu zapékacích misek, protože neumím zapékat a ani vařit jako Karolína, a tak připravuju Martinovi aspoň tu čerstvou šťávu. Nají se potom doma, když já už na jídlo vůbec nemám chuť ani pomyšlení. Místo něj si dám dlouhou sprchu a nechám do odpadu pomalu odtékat vůni sprchového gelu a Martinovy dotyky spolu s bolestivou představou toho, jak s Karolínou právě sedí u dokonale prostřeného stolu, protože v mých představách manželky dokonale prostírají. Sedí tam, dívají se na sebe, podej mi solničku, drahá, dobrou chuť, drahý, a povídají si o tom, jaký měli den. Co v práci, co na tenise?

Martin pak řekne něco vtipného, třeba že Patrik hrál ten tenis zas tak blbě, že se neudržel a šel zkontrolovat, jestli má vůbec vypletenou raketu. A Karolína se tomu zasměje, jako jsem se tomu zasmála já, přece by si ho nevzala, kdyby neměla stejný smysl pro humor. Netuším, jak Karolína vypadá, protože jsem ji s Martinem nikdy nepotkala, a na to, aby mi Martin ukazoval jejich svatební nebo rodinné fotografie, není v tomhle milostném trojúhelníku zrovna ta správná atmosféra, ale myslím, že má dlouhé vlasy a milý úsměv, asi.

Usilovně se snažím představu její tváře odehnat, rychle ji spláchnout silnějším proudem vody z hlavy někam pryč, dolů, do neznáma. Martin přece tvrdí, že s Karolínou téměř nemluví, že se v tom velkém domě vysloveně míjejí, ale to je tak špatná náplast

na ránu, že se pod tou vodou okamžitě odlepí a krev z ní dál teče, akorát je tou lží v horké vodě trochu naředěná. Bosá odskáču z koupelny do ložnice, odkud se ozývá můj mobil, ani se neutírám, tak moc chci Martina slyšet, na podlaze za mnou zůstávají mokré stopy a zklamání. Máma!

„Jauvajs!“

„Haló, Beky, něco se stalo?“

„Řízla jsem se do stehna,“ zasyčím bolestí a prohlížím si čerstvý šrám na noze. Pitomej malej byt a pitomý rohy.

„Schválně?“ zeptá se máma nelogicky.

„Proč bych to dělala schválně?“ divím se já.

„No jo, to je fakt, přijedeš na víkend?“

„Tenhle ne.“

„A ten příští?“

„Ještě nevím,“ zalžu, protože vím, že nepřijedu. Přijet by totiž znamenalo vzdát se soboty s Martinem a to já nechci, to neudělám.

„Už jsi tady nebyla měsíc,“ vyčte mi máma a zní to smutně, takže jí slíbím, že teda přijedu, ale jen proto, abych jí teď udělala radost, to, že nepřijedu, to pořád platí.

„V televizi dneska nic pořádnýho nedávaj,“ říká. „Nějaká střílečka na Primě a Nova mi zrní, nechápu proč, když doteď nikdy nezrnila. Modlíš se před spaním?“

„Ale jo, modlím.“

„Neříkej to tímhle tónem,“ napomene mě. „Bůh tě slyší.“

„To určitě.“

„Ty o něm snad pochybuješ?“

„Já se o něm především vůbec nechci bavit.“

„Zas ten tón, Rebeko!“

„Mami, nech mě, není mi dobře,“ řeknu, aby mi dala pokoj.

„Není ti dobře, protože málo mluvíš s Bohem.“

„Aha.“

„Mám pro tebe kluka,“ změní konečně téma, protože kromě Boha mi potřebuje pravidelně dohazovat i syny svých kamarádek.

„Proč?“

„Protože žádného nemáš.“

Mám, ale těžko ti o něm můžu říct, Bůh by mi to neodpustil a ty taky ne.

„Jmenuje se Květa, tedy Květoslav, je mu...“

„Mami!“ přeruším ji.

„Ano?“

„Pa.“

Sedím, dívám se na mobil a pak vytočím Martinovo číslo, i když takhle večer mu volat nesmím, to je taky pravidlo, další z těch mnoha. Zvoní to jen vteřinu a pak to Martin típne. Naštvaně volám znovu, znovu to típne, a když zavolám potřetí, tak už je jeho telefon vypnutý. Vidím Karolínu v noční košili, má nohy položené v klíně nedostupného účastníka, který jí masíruje chodidla, koukají spolu na tu střílečku na Primě a já zatím píšu esemesku s tím, že je KONEC. Šest vykřičníků k tomu, aby bylo jasno, že to myslím vážně, pak si vypnu vyzvánění a schovám mobil pod polštář. Ráno doufám, že tam najdu noční nepřijaté hovory anebo prosebné esemesky, ale jsou

tam jen posmrkané papírové kapesníky a jinak nic, jako v celém mém vztahu s Martinem, co vztah jenom připomíná. Přesto když na mě příští den zatroubí, ohlédnu se a nastoupím k němu do auta tak přirozeně, jako bych včerejší rozhodnutí vůbec neudělala. Jako bych musela vstupovat do stejné vody pořád znovu a znovu, brouzdám se v ní v kozačkách na vysokých podpatcích a v minišatech, pod které Martinovi okamžitě zajede ruka.

Bože, odpusť.

Jdeme spolu do kina, protože tam nás v tuhle hodinu při troše štěstí nikdo neuvidí, tedy rozhodně ne Karolína, neboť ta je na nějakém speciálním kurzu.

„Čeho?“ zajímám se, i když bych o Karolíně měla vědět co nejmíň. Baví mě poslouchat, jak je příšerná, a nevěřícně u toho kroutit hlavou, baví mě být jiná, aby mě měl Martin radši.

„Jógy asi, nebo tak něco.“

„Aha,“ řeknu. „Ta už kvůli tomu otěhotnění zkouší kdeco, vid?“

Martin se na okamžik zarazí, jako by mi chtěl něco říct, ale potom jenom kývne, usměje se tak nějak v křeči a neřekne nic. Na eskalátorech mě vezme za ruku, v očích druhých jistě vypadáme jako zamilovaný pár, ale jen na chvíli, nahoře Martin moji ruku zas pustí, protože někde vzadu u plakátů s novinkama zahlédne známou postavu. Dokonce mě od sebe odstrčí, sice jen jemně, ale odstrčení to je, to si těžko můžu namlouvat, že není.

„Dělej, že se neznáme,“ zasyčí a běží v ústrety tomu

chlapovi, co s ním v pátek večer hrává tenis, aspoň si teda myslím, že to musí být on, protože Martin na něj už zdálky volá Patriku. Dokonce to jeho jméno několikrát hlasitě zopakuje, snad aby si Patrik nemyslel, že chce být Martin takhle navečer sám v blízkosti kina nedejbože nenápadný. Odcházím raději na opačnou stranu, pryč od kinosálů. Mohla bych sjet po eskalátorech dolů, ztratit se Martinovi, nenechat si to líbit, prostě zmizet z obchodního centra, ale neudělám to. Chci, aby mě dohnal, aby se mi omluvil, aby mě znovu vzal za ruku, aby ten příběh dneska skončil jinak než mojí potupou. V kabelce mi vyzvání mobil s jeho jménem na displeji, ale já ho nezvednu, hezky si to vyžer, blbečku.

„Prosím tě, co děláš tady?“ vydechne, když mě konečně najde u dětského centra. Odstoupím stranou, abych pustila jednu zmoženou matku s kočárkem dovnitř, stejně mi najede na nohu, přestože by nemusela, místa má, myslím, dost.

„Omlouvám se,“ hlesne a zní to, jako by to dneska vyslovila už posté, jen se usměju, nic se neděje, nemám tady co dělat, v tom prostoru vyhrazeném pro mateřskou lásku, kterou ta milenecká akorát ničí, i když Karolína žádné dítě nemá a nikdy mít nejspíš nebude.

Teprve teď se konečně podívám na Martina. „Kdo jste?“

„Co blbneš?“ diví se on, a pak mu to dojde. „Jo tak, děláš, že mě neznáš, vid'. Promiň, já jsem to tak přece nemyslel, už toho můžeš nechat. Já jsem se jen leknul, že je tady Patrik se svojí ženou, ona by to určitě řekla

Karolíně, ženský si tyhle věci vždycky vyslepičeje. No nic, můžem bejt v klidu, Patrik je tady s kámošem, jdou spolu na nějaký drama. Já to pořád říkám, že je tak trochu teplej.“

„To myslíš vážně?“

„No jo, sice se oženil a má dítě, ale stejně...“

„To myslíš vážně, že už toho můžu nechat?“ skočím mu našťvaně do řeči. „Že už se jako zase můžem znát? Že zavelíš a já budu předstírat opak?“

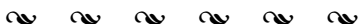
Martin se nervózně rozhlédne. „Prosím tě, nekřič, nešlo to jinak. Patrik by mě poznal a zbytečně by vyzvídal, na, něco jsem ti koupil.“

Vezmu si od něj papírovou tašku a podívám se dovnitř, je v ní krabička. „Co to je?“

„Parfém.“

„Proč?“

„Protože tě mám rád, ty trdlo.“

Tupě zírám do lednice a rozhoduju se, co si dám k obědu, bílý jogurt nebo vajíčka anebo obojí, chleba nemám a ta růžová krabička pořád leží na konferenčním stole, už jsem ji sice otevřela, ale jen abych si přečetla návod, jako bych k tomu vůbec nějaký návod potřebovala, stejně už jsem si skoro jistá. Nakonec v kredenci ještě najdu čokoládové müsli, sice je prošlé, ale chutná dobře, tak si ho dám do misky s tím jogurtem, je to spíš klasická snídaně než oběd, ale v tuhle chvíli je mi to úplně jedno. Představuju si, co zrovna obědvá Martin s Karolínou, protože to si v neděli představu-

ju vždycky, přes týden je to lepší, to jsou oba v práci a v sobotu je Martin aspoň na chvíli se mnou, ale neděle, ty jsou za trest. Obvykle jdu nakupovat a strašně utrácím, a pak taky běhat a strašně moc toho uběhnu, jenže dneska to nejde, bojím se, že bych se měla začít víc šetřit, a běhat, to teď nemůžu určitě, není mi dobře. Všechno se se mnou houpe a obrovské vlny se tříští o bok lodi, na které stojím těsně vedle Karolíny. Ona o mně určitě ví, i když netuší, jak se jmenuju, a já vím, že Martin nelže jenom Karolíně, že lže i mně, protože lidi, co lžou, už nerozlišují komu.

Zvláště to tlačí na prsou a obsah mého žaludku znovu stoupá vzhůru až ke krku, sáhnu si na zlatý řetízek se zlatým plíškem, to jediné, co mi po tátovi zbylo, kromě nosu a všech špatných vlastností, mám je určitě po něm, to mi máma v hádkách nikdy nezapomene připomenout, jenže nic jiného mi o tátovi prozradit nechce. Kde je? Jak se má? A jak se vlastně jmenuje? Ptám se jí pořád dokola a ona mi pořád odpovídá stejně – nechceš něco k jídlu?

Prý si vybírám starší muže, protože v nich svého tátu podvědomě hledám, že si tím něco kompenzuju, že mi něco chybí, ale to je tak jednoduché, omluvit vztah se ženatým mužem zrovna tímhle, tou ztrátou, co si v sobě nesu od dětství, nedostatkem vzorů, lásky a bůhví čeho všeho. Možná chci být s Martinem jen proto, že je to jednodušší. Vztah bez zodpovědnosti, bez špinavých trenýrek a oholených vousů všude na umyvadle, nemusím koukat na *Top Gear* nebo poslouchat něčí chrápání, mám jenom to hezčí, mám polibky v kině, výlet za město místo pracovního

obědu a něhu bez hádek, ale jenom někdy a jenom na chvíli. Vlastně to není moje, je to půjčené a já to musím vrátit, jinak je to krádež, takhle to cítím často, ale pak, když se potřebuju zas cítit o něco líp, tak si říkám, že si má Karolína Martina prostě víc hlídat, já přece nemůžu za to, že mu pořád tolik věří, že jí vůbec není divné, proč ty plavky nesmrdí chlorem, když z bazénu smrdí chlorem vždycky.

Zhluboka a pomalu dýchám a snažím se myslet už jenom na příjemné věci. Na výhled z letadla těsně před přistáním, na to, jak je dole všechno maličké, pole, přehrady, stromy, domy a lidi, co ani nejsou vidět, to mě zvláštním způsobem uklidňuje, na masáž chodidel, na první sníh a pak na první teplý den, když si konečně můžu znovu sednout do trávy, na ostré slunce opřené do hladiny rybníka, na sezonní výprodeje, na horký čaj v posteli s rozečtenou knížkou, na teplé ponožky, na vánoční stromek a půlnoční mši, přestože nejsem věřící, ta mše mě pokaždé dojme, a taky na vůni pečeného kuřete v neděli, protože ta mše a to kuře, to je dětství, ale na děti já teď vůbec myslet nechci.

Co odpovím, až se mě zeptá, jak se jmenuje táta, kde je a jak se vlastně má? Nechceš něco k jídlu? Mám jogurt s čokoládovým müsli anebo ti můžu udělat vajíčka, na měkko, na tvrdo, na hniličku, jen si řekni. Uvědomím si, že mluvím nahlas, a radši rychle zapnu televizi, aby přehlušila tok těch divných myšlenek. Kdyby bylo jen po mém, žádnou televizi doma nemám, ale Martin mi ji sem nechal přivézt, říkal, že mi chtěl udělat radost, ale já myslím, že mi ji koupil hlavně proto, abych večery trávila doma. Hrozně žárlí.

„Dneska dávaj Bonda, budeš se dívat?“

„To víš, že jo.“

A pak mi večer tajně volá ze záchodu, aby mi oznámil, že mu to Karolína přepla, že se zas zbytečně pohádali – barák jak kráva, ale televize jen jedna, v ložnici mu ji Karolína prostě nepovolí, do ložnice se chodí spát (a milovat, doplním si v duchu) – a vůbec, koho tohle zajímá? Ani se s ním neloučím, prostě to típnu a vrátím se zpátky do baru plného kouře, hlasité hudby a ztracených duší, té mojí každopádně. Saša na mě udělá oči, objedná mi panáka a pak spolu tančíme celou noc, je to takové nucené veselí, hlavně nemyslet na Martina, a pak si dopoledne voláme, mluvíme o tom, co si ze včerejška pamatujeme, a já se hlasitě směju, abych nemusela brečet, protože je mi to všechno tak nějak líto, ale já jsem v kocovině vždycky takhle lítostivá.

„Kolik jsem toho vlastně vypila?“

„Lezla jsi na stůl.“

„Ach jo, fakt?“

„Mám fotku,“ ujistí mě Saša.

„Musíš pořád všechno fotit?“

„Všchno ne, ale když tancuješ na stole a potom si sundáš...“

„Ticho!“ zarazím ji, protože tohle já nechci slyšet, to je ostuda!

Saša se na druhém konci linky rozesměje. „Prosím tě, dělám si srandu.“

„Blbko.“

„A co ten barman?“ ptá se.

„Co s ním?“

„No, celej večer tě balil a byl hezkej, ne?“

„Nevím,“ řeknu. „Já miluju Martina.“

„Ježiš, to už je trapný,“ shrne to Saša docela obstojně a pak se omluví, musí jít s Kryštofem někam na hřiště, ať se trochu vyblbne, Lukáš je prý v práci a máma taky, když s ním nepůjde, bude Kryštof znuděnej a na pěst. V některých chvílích, třeba jako je tahle, jí závidím, že Kryštofa má, že nikdy není sama, ale pak mi zavolá Martin, aby mi šeptem oznámil, že mi přiveze polívku, a to už jí ho nezávidím vůbec, to bych teď bez něj nemohla jít ven.

„Mám jenom hodinu,“ upozorní mě Martin, když nastoupím k němu do auta. Oblékla jsem si úzké džíny, co má na mně rád, jsem namalovaná i učesaná, dokonce ani ta hlava už mě nebolí, když za mnou přijel, když můžeme být chvíli spolu, tak je hned všechno v pohodě.

„To nevadí,“ usměju se, lepší hodina než vůbec nic. Jedeme spolu na výlet, nejdřív na benzinku pro kolu a pro magnum a potom na parkoviště, kde si ty nanuky společně slížeme ve vytopeném autě, povídáme si a smějeme se a já ho potom Martinovi vykouřím, to zní tak strašně, když se to řekne takhle na rovinu a bez obalu, ve skutečnosti to přitom byla docela romantická chvíle, sami na tom opuštěném plácku za městem, jen my dva, dešťové kapky na zadýchaných knech a na malý okamžik žádná ale.

„Nezapomeň si tady tu polívku,“ připomene mi Martin, když zas vystupuju u sebe před domem,

a podává mi kastrol, ve kterém ten vývar je, kuřecí, prý hodně silný, výborný na kocovinu.

„Karolína už ti zas vaří maso?“ divím se, protože ho celý rok nevařila vůbec.

„Jo, už jo.“

„A není to blbý?“

„Že vaří maso?“

„Že tu polívku budu jíst já.“

„Myslím, že některé věci z dneška by jí vadily rozhodně víc než tohle,“ řekne Martin a dost pitomě se tomu zasměje.

„To je fakt,“ řeknu já a nesměju se tomu vůbec. Doma tu polívku postavím na kuchyňskou linku, dívám se na ni, to je přece tak hloupé, myslím si, nejlíp udělám, když to všechno vyleju do dřezu, jenže ta polívka vážně tak skvěle voní, nakonec ji sním, protože nic jiného v lednici nemám, ale cítím se hrozně.

Umyju po sobě špinavou misku, otevřu tu zatracenou krabičku a odejdu na záchod, pak se zase vrátím a na kuchyňské minutce nastavím tři minuty. Nervózně chodím od okna k lince, jsou to přesně čtyři kroky tam a čtyři zpět, a bezmyšlenkovitě si přitom cpu do pusy bonbony, které mi tady včera nechal Martin spolu se zalepenou bílou obálkou. Narozeniny mám sice až v úterý, jenže v úterý se určitě neuvidíme, to má totiž narozeniny i Karolína – já vím, pitomá náhoda – a to se rozumí samo sebou, že Martin půjde

na večeri s ní, a ne se mnou. Zastavím se u knihovny a natáhnu se pro tu obálku. Je v ní dárkový poukaz od cestovní agentury KVAK. Nerozumím tomu, proč mi Martin koupil zájezd u cestovky s tak divným jménem, a už vůbec nechápu, co mi tím chce vlastně naznačit, mám odjet sama, nebo pojedeme spolu?

Minutka zacinká. Tak teď. Teď to přijde. Přemýšlím, jak to řeknu Martinovi, přestože ještě nic nevím, a přemýšlím, co všechno se změní, i když se ještě nic neděje. Co když věci zůstanou, jak byly? A chci vůbec, aby tak zůstaly? Není dítě konečně šance, jak být s ním? Není to konečně rozumný důvod, proč by měl Martin opustit Karolínu?

Vrátím obálku zpátky na polici a pomalu se odplížím za roh do koupelny, opravdu mám pocit, že se plížím, jako by na mě mělo něco bafnout nebo tak, otevřu dveře, podívám se na vanu – těžko se nepodívat, když je přímo proti dveřím – a vzpomenu si na jeden nedávný večer s Martinem. Zapálila jsem svíčky, takové kliše, jenže ve třicetimetřovém bytě (ve skutečnosti je to jen 27 metrů čtverečních) nejsou možnosti nekonečné a ta vana je sice malá, ale jde to, když je Martin dole, pokrčí nohy a obě je zvedne, tak aby měl lýtka a paty položené na obou jejích okrajích. Já k němu musím být otočená zády, jinak to nejde, zkoušeli jsme vážně všechno a strašně jsme se přitom smáli, na bílých kachličkách se svíjely naše nahé stíny, ale pak si Martin spálil loket a oznámil mi, že na tyhle blbosti už je starej. To byla taková škoda, že to řekl, že mi tu veselou vzpomínku zkazil, zatřesu hlavou, abych ji z ní dostala pryč, teď

přece nejde o sex. Teď jde o víc, o hodně, o všechno. Teď, když pod vyleštěným zrcadlem leží úzký papírek, který odměří moji budoucnost tak jednoduše, počtem zobrazených čárek.

Dívám se na sebe úplně zblízka, ze vzdálenosti pouhých několika centimetrů, a říkám si, že bych si měla vytrhat obočí a možná rovnou zajít na kosmetiku. Jak se asi budu tvářit, až zjistím, jak na tom jsem a jestli už nejsme dva? Opatrně zvednu ten papírek, zadívám se na něj, pak znovu na sebe, znovu na něj o něco pozorněji, znovu na sebe a usměju se, je to nervózní úsměv, ale úsměv to je.

Najednou mě to táhne někam pryč, nemůžu tady přece jen tak sedět a dívat se na televizi nebo si číst. Co mám udělat se zbytkem neděle, a co mám vlastně udělat se zbytkem života? Mám zavolat Martynovi? Teď už přece doopravdy hoří, jenže říkat mu takhle důležitou informaci po telefonu, když on zas bude schovanej na záchodě a při odpovědi dokonce spláchne, aby měl jistotu, že ho Karolína neuslyší, to se mi prostě nechce, chtěla bych vidět, jak se bude tvářit, chtěla bych se mu dívat přímo do očí, takže se obleču, zamknu za sebou dveře a vyjdu ven na ulici. Nasadím si na hlavu čepici a chvíli se jen nerozhodně rozhlížím, na protějším kopci sáňkujou děti, psi čurají do sněhu, tamhle někdo parkuje auto a tamhle někdo jiný vleče nákup ze supermarketu, všechno je jako vždycky, jako by se nechumelilo, a přitom chumelí strašně a nic jako dřív už není.

Toulám se zasněženým městem, mráz mě štípe do tváří a rukavice nemám. Na tramvajové zastávce na

mě jedním okem zírá opuštěný sněhulák, pak přijede dvacítko, vyskočí z ní kluk s batohem na zádech a ukopne mu hlavu. Mám chuť ji pohladit, tu kouli, co se válí vedle zbytku těla, ale nechám ji tam ležet, stejně zítra roztaje, hlásí oteplení. Naskočím do další tramvaje, pak jdu na autobus, pak hrozně dlouho pěšky přesně podle mapy v telefonu, až dorazím na místo, které je malou kapkou označené jako cíl. Připomíná mi to slzu, ale já přeci nechci brečet. Stojím u cizího plotu schovaná za řadou vzrostlých tují s bílými čepicemi a cítím se jak na hřbitově snů. Kdyby to byl můj dům, rostly by u něj keře, ale tohle můj dům není a ten muž, co právě otevřel branku, mi taky nepatří a ta žena, kterou on drží pevně za ruku, to nejsem já, to je ona. Má světlé vlasy těsně pod uši, velkou šálu a kabát, který už přes břicho vůbec nemůže dopnout. Pohled na ni mě překvapí víc než můj těhotenský test, proč jsi mi lhal tak moc, Martine?

Rychle zamrkám, abych se nerozbrečela, chci někam uskočit, propadnout se do země anebo prostě zmizet, ale není kam. Martin si mě všimne, těžko si mě nevšimnout, když stojíme přímo proti sobě, na tom rovném chodníku, co najednou vypadá jako rozcestí, v bodě, odkud nezbyvá než tiše pokračovat, každý jinam.

Sex podle kalendáře

Karolína

Stojím uprostřed nedávno zařízeného pokoje a ještě cítím barvu na stěnách, to je příjemné, je to vůně čistoty a nového začátku, co překryje staré fleky po komárech a díry po vrtačce, přesto zapálím svíčku s vůní vanilky, co mi Martin pravidelně vozí z IKEA. Když se prostor tou vůní naplní, tak je to ještě o kousek lepší, ten pocit „tak konečně“ je tady vyložene zhmotněný, visí v oknech jak béžové závěsy na míru. Mám dokonce chuť celý interiér obejmout jako někoho, s kým se setkáte po hrozně dlouhé době, vystoupí z vlaku téměř po osmi letech čekání na spoj, teda abych byla přesná, tak po dvou tisících a sedmi stech třiceti dnech – už ani nevím, proč jsem je spočítala, snad jako omluvu, jako jednoduchý způsob, jak říct promiň sama sobě, jenže bez mojí zrady by nebyla ona, tak má mě to mrzet? Mám si to vyčítat, když se tak strašně těším? Dlaní jen zlehka přejeďu po bílé komodě vpravo ode dveří, očima přelétnu nástěnku připravenou na bezzubé úsměvy z fotek a narovnáím plyšového medvěda, co se mi zdá být tak trochu

nakřivo, i když není, všechno je, jak má být, všechno je perfektní, všechno je tak, jak jsem si kdysi představovala, že to jednou bude, všechno, až na to, že s Martinem nemůžu mít děti.

Otevřu dveře od koupelny a houknu na něj, že snídaně je na stole. Martin zavře vodu, vyleze ze sprchy, natáhne se pro ručník a mě přitom napadne, jestli má milenkou. Nechápu, proč mě to napadlo zrovna teď, ale poslední dobou mě to napadá dost často. Sice mu řádnou vlasy, roste mu břicho a občas mu smrdí z pusy, i když si vyčistí zuby, ale nějaká ženská, které tohle připadá sexy, se bezpochyby najde. Někaká, které nebude vadit, že mu chybí pětka nahoře, nějaká, která se na něj nebude dívat optikou jedenácti let a bude se smát jeho vtipům tak, jako to já už nedokážu.

„Představ si, že skoro všichni ve firmě začali společně držet dietu,“ řekne Martin. Dívá se přitom na mě skrz zamlžené zrcadlo nad umyvadlem, stojím opřená o zárubeň dveří a pozorně si prohlížím jeho nahá záda, možná hledám nějaké škrábance jako důkaz jeho vášnivé nevěry anebo bůhvíco, ale nic na jeho zádech není, jen znamínka, co tam má odjakživa, a pár neutřených kapek vody.

„Takovou tu moderní, krabičkovou.“

„Hm.“

„Dokonce k tomu strhli už i tu tlustou Petru z recepce.“

„Hm.“

„Včera si přinesla ve vlastní krabičce hned dvojitou porci guláše,“ dořekne to Martin a čeká na moji reakci.